

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

Ἡ ζωή στά Ἀθηναίκα σαλόνια ἄλλετα ἄλλετα. Δύο καί δύο πέρσες κάνουν : Ὁ κ. Βενιζέλος...μέγας χαρτοπαίκτης !... Ἡ καταπληξίς τῆς Θεσσαλῆς χωρικής. Ὁ κ. Δήμος Βρατσάνος κ' ἑ...Ἡ ῥώδης. Τῶ Γαλλικῆ τοῦ Ἀθηναικοῦ μαζαζέν. Ὁ Ροῖδης καί οἱ καλλιμαροί. Ὁ πριγκιπῆ Γεώργιος στήν Κρήτη. Τῶ μακταρινίκα τοῦ περιεόλαρη, κλπ. κλπ.

ΙΑ φορά στά Ἀθηναίκα σαλόνια δέν παίζανε χαρτιά. Κατεγίνοντο πῶ χαριτωμένες συζητήσεις καί σέ πνευματικά παιχνίδια.

Σ' ἕνα τέτοιο σαλόνι ἐπέθη ἕνα βράδυ τὸ ἐρωτήμα :

—Πότε δύο καί δύο...δέν κάνουν τέσσερα ;

—Ἐνας καθηγητῆς τοῦ Πανεπιστημίου ἀπάντησε :

«Ὁ Οὐγκώ λέγει ὅτι στήν ἀριθμητικὴ ἕνα καί ἕνα κάνουν δύο, ἀλλὰ στὸν ἐρώτα ἕνα κ' ἕνα κάνουν...ἕνα !...»

Ὁ μακαρίτης ποιητῆς Πολέμησι ἀπάντησε :

Δύο καί δύο στόματα, φιλομένηα μὲ πάθος, κάνουν χελίνα...ὠκτώ, χωρὶς κανένα λάθος !...»

Ὁ Μιχ. Μησιόλας εἶπε :

«Στὸν ἐρώτα ἕνα καί ἕνα κάνουν ἕνα. Στὸ γάμο...δύο θέλει ὁ Θεός !»

Ὁ κ. Δαρολέξης ἀπάντησε :

«Μένον οἱ ὀφθαλμοὶ τῶν ἐρωτευμένων κάνουν τὸν ἀριθμὸ δύο, ἐνὸς εἰς τέσσερις !»

Καὶ ὁ κ. Χατζηδάκις :

«Τὰ 2—1000 (τὰ δύο χελίνα) κάνουν ἕναν ἀσπασμόν !...»

Ὅταν ὁ Βενιζέλος, μετὰ τῆ συνθήκῃ τῶν στή Βουλή τὸν χάριτῃ τῆς Μεγάλης Ἑλλάδος, ὁ κ. Πάπ, μιλώντας μὲ μερικὸς φίλους του γιὰ τοὺς πῶ ὀνομαστοὺς χαρτοπαίκτης τῶν Ἀθηνῶν, τοὺς εἶπε :

—Ὁ πῶ μεγάλος χαρτοπαίκτης τῆς Ἑλλάδος εἶνε ὁ Βενιζέλος.

—Ὁλοι ἐξεπλάγησαν, φυσικά, γιατί ἤξεραν πῶς ὁ Βενιζέλος δέν χαρτοπαίζε ποτέ.

—Τί λές, βρε ἀδερφέ ; εἶπαν στὸν κ. Πάπ.

Ὁ Βενιζέλος χαρτοπαίζε !...

—Μάλιστα, ἀπάντησε ὁ κ. Πάπ. Παίζει διαρκῶς μὲ τὸν...χάρο τῆς Ἑλλάδος !...

Ὅταν, κατὰ τὸν πόλεμο τοῦ 1897, οἱ Τούρκοι κατέλαβαν τὴν Θεσσαλίαν, πολλοὶ Θεσσαλοὶ ἄφησαν τὰ χωριά καί τὰς πόλεις τὸν καί κατέβησαν πρόσφυγες στήν Ἀθήνα.

Τὴν παραμονὴ λοιπὸν τῆς Πρωτοχρονιάς τοῦ 1898 μὴ ἀφελῆς χωρική, ἀπὸ κάποιο χωριὸ τῆς Λαοισσῆς, πρόσφυξ στήν Ἀθήνα καί αὐτῆ, ἔτυχε νὰ βρεθῆ στήν ὁδὸν Ἐσφιῶ, ὅπου γινόταν πανηγύρισμα μὲ ζωμετὶ καί ροκίανες, γιὰ τὸ ἔσπεροδόσιμα τοῦ πάλιο χρόνου.

Ἡ φτωχὴ Θεσσαλῆ, μὴ ξερώντας τί συμβαίνει, ἄρχισε νὰ ρωτᾷ τοὺς διαβάτες :

—Μπᾶς κ' ἔφυγε ὁ Ἄγας ἀπὸ τῆς Λαοισσῆς καί χαιρώνται καί γιορτάζουν ἔτσι δὰ ἄλλοι τοῦτοι !...

Μιά φορά ὁ κ. Δήμος Βρατσάνος δηρῶθηκε τὴν ὄλη τῆς «Ἐσπερινῆς» τοῦ Ἰαβουλίδη.

Ἦταν παραμονὴ Χριστογενένου καί τὰ παιδάκια γύριζαν κ' ἔλεγαν τὰ Κάλινα.

Μπορούσαν λοιπὸν ἀπὸ αὐτὰ μπιάνειε κάθε λίγο στήν «Ἀκρόπολι», ὅπου ἦσαν καί τὰ γραφεῖα τῆς «Ἐσπερινῆς», καί ξελαμπαρῶζοντανε γιὰ νὰ τὰ ποῦνε.

Ὁ κ. Βρατσάνος ὅμως, ποὺ εἶχε τὴ σκοπόδα τῆς «ἄλης» ἐκεῖνη τῆ στιγμῆ—ἄλλο οἱ συντάκτα εἶχαν φάγει—φώναξε νὰ τὸν ἀφήσουν ἔρηχο. Μὰ ποὺ ν' ἀκούσαν ἐκεῖνα...»

Τότε ὁ κ. Βρατσάνος, ἀφοῦ εἶδε πῶς τίποτε δέν ἔκανε μὲ τὰ λόγια, στάθηκε, σκεφθῆκε μιά στιγμῆ, καί τοὺς εἶπε :

—Ἄν ἂν ἦσαν τέτοια τὰ παιδιὰ τοῦ σκότισσε ὁ Ἡρώδης.καλὸ τοὺς ἔκανε !...

Ἡθελία !...

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.—Ἄν ὄμως ἦταν ἀλήθεια :

ΑἸΜΠΛΙΟΣ.—Τί, δέν φαντάζεσαι πῶς μορεῖ νὰ εἶνε καί παραμύθια ὄλες αὐτῆς ἱστορίας τοῦ μᾶς διηγήθηκα σήμερα ;

ΑΛΒΕΡΤΟΣ.—Ἄ, νὰ !... (Σηρώνεται μελαγχολικός). Καὶ διως ! Ἀυτῆ εἶνε ἡ ζοῆ !... Νὰ σοῦ πῶ, Αἰμίλιε, ἐγὼ δέν θά παντρευτὸ ποτέ μου !...

ΑἸΜΠΛΙΟΣ.—Κι' ἐγὼ δέν παντρευτὸ, δέν θ' ἀποχτήσω παιδιὰ. Δέν ἔχωγει κανέναν λόγος νὰ περισσεύουν ἐκεῖνοι πῶ ἰσπερῶν...

M. PROVINS

Ἐνας Γάλλος, τῆς Γαλλικῆς Ἀρχαιολογικῆς Σχολῆς, πῆγε τὰ Χριστούγεννα νὰ ψωνίσῃ στήν Ἀγορὰ τῶν Ἀθηνῶν.

Ἐνας...Γαλλομαθῆς μαζαζέν καί κατὰ συνέπειαν καί ἀρετὰ εὐγενικός, τὸν πλησίασε καί ἀφοῦ τὸν χαρτίρησε καί εἰργάνει, τοῦ εἶπε, δείχνοντάς τὸν τὰ σπαγιμένα πολερικά του καί τοὺς γάλους του :

—Μουσιῶ, βουλεβὸ κανέναν...Φορὰντῆξ ἔξω !...

Ὅταν πρωτοφανερίαν οἱ «καλλιμαροί», ἕνας ἀπὸ ἐκεῖνοῦς τοῦ τῶνς ὀχθηκαν ἄγρια, ἦταν καί ὁ μακαρίτης Ροῖδης, ὁ ὁποῖος κυριολεκτικῶς τοὺς ἐτάραζε, κατὸ ἀπὸ τῆ φαρμακεία του εἰρήνια.

Τοῦ ἀπάντησανε τότε καί οἱ «καλλιμαροί» :

«Ὁ Ροῖδης εἶνε χαλαστῆς καί ὄχι πλάστη. Ἄν θέλει νὰ γραφεῖσι εἰδωλα, δέν ἔχει ὄμμα καί τῆ δύναμι νὰ ἀναστήλῃ νέα. Τὰ ὄπλα τὸ εἶνε δανεικὰ πάντοτε καί ὄργανα...ἔλης ἰδέας. Ἡ δημιουργία καί ἡ πρωτοτυπία, ποὺ χαρακτηρίζει τὸν καλλιτέχνη ἢ τὸν φιλόσοφο, τοῦ λείπει. Εἶνε ἕνα εἶδος savant μὲ στενόμερο καί ὀπισθοδρομικὸ πλῆον savant!»

Ὁ μακαρίτης Κῆρος Ἀδωνίς, τῆς «Ἐστίας», ἀμα τὰ διάβασε ἄλλο αὐτὸ, εἶπε :

—Ἄ, τοὺς κακούργους !... Βάλλθησαν νὰ τὸν πετῶναι τὸν ἄνθρωπο ἀπὸ τὰ...γέλια !...

Ὅταν ὁ πρίγκιπῆ Γεώργιος ἦταν Ὑπατος Ἀρμοστής τῆς Κρήτης, εἶχε βγῆ μὴ μέρη περίοιστο στά Χανιά. Στὸ ὄροιο του, βλέποντας ἀνοχτῆ τὴν πόρτα τῆς ἐπαύλειος τοῦ Βεζῆτῆ ἐφένθη, μῆρες μέσα. Ὁ κηποιὸς τῆς ἐπαύλειος, χωρὶς νὰ γνωρίζῃ ποὺς ἦταν ὁ ἐπισκέπτης, συνάδωναι τὸν παίρημα, γιὰ νὰ τοῦ δείξῃ τὸν περιβάλλον. Σὲ μὴ γωνία τοῦ κήπου ὁ πρίγκιπῆ εἶδε σφοδρὸς μανταρινῶν κομμένην.

—Γιὰ τί ἀφήνετε τὰ μανταρινὰ ἔτσι ; ρώτησε. Θὰ χαλάσουν.

—Αὐτὰ ἀφεντικὸ ἀπάντησε ὁ περιβολάτης, τότε συμφωνομένηα καί ἀγορασμένα ἔνα χρυσιανῶν, μὴ τώρα δέν θέλει νὰ τὰ πάρη, γιατί, λέει, δέν τὰ δέχονται στήν Ἑλλάδα, καί ὁ μπεῆς μᾶς εἶνε νὰ μὴν τ' ἀγγιζομε, γιατί θά κἀμῃ ενταθάς (δίχη).

—Ἄγριο, τοῦ εἶπε ὁ Γεώργιος, νὰ πάτε στο «Κομάντος (Διοικητήριον), νὰ ρώσετε μὴ ἀναγορά καί θὰ ὑποχρεωθῆ ὁ ἀγοραστής νὰ σᾶς τὰ πληρώσῃ.

Ἐπειτα ὁ πρίγκιπῆ ζήτησε ἀπὸ τὸν κηποιὸ καί τοῦ ἔκοψε δύο μανταρινὰ. Τὸν ρώτησε διάφορα πράγματα καί ὅταν ἔβγαλε τοῦ ἔδωσε ἕνα χρυσὸ νικολέονι γιὰ τὰ δύο μανταρινὰ, καί τὸ μαντῆλο του.

—Νὰ τὸ γεμίσης, τοῦ εἶπε, μανταρινὰ καί νὰ μοῦ τὸ φέρῃς στή Χαλέτια, τὴν Ἀρχιερασίαν.

—Μὰ ποὺ θά σοῦ τὸ φέρο, ἀφεντικὸ ;

—Στὸ σπίτι τοῦ Μητροπολίτη.

—Καὶ ποῦν θά γεμίσης ;

—Φέρε τε ἐκεῖ πὸ σοῦ λέω, καί θὰ μὲ βρῆς...

Καὶ ὁ πρίγκιπῆ, ἀφοῦ χαρτίρησε τὸν περιβολάτη, ἔφυγε.

Τότε ἐκεῖνος, ἐκλήρωτος γιὰ τὴ γενναιοδορία τοῦ ἐπισκόπου του, πῆγε ἀμέσως στή γειτονικὴ ἑταιρία Κοινωνικῆ καί διηγήθηκε στοὺς ἄλλους συνάδελφους του τὸ παραπάνω ἐπεισόδι.

Ἐκεῖνοι μόλις ἄκουσαν ὅτι ὁ ἄγνωστος καθότανε στή Χαλέτια, στοῦ Μητροπολίτη τὸ σπίτι, φώναξαν :

—Μωρὸ ὁ πρίγκιπῆς ἦτανε !...

Κόκκαλο ἔμεινε ὁ Τούρκος περιβολάτης ὅταν ἄκουσε ὅτι αὐτὸς ποῦ τοῦ μῶδουε τῶς ὄρα, τόσο καταδεχτικῶς, ἦταν πρίγκιπῆ, ἕνα βασιλόπουλο !...

—Καὶ νὰ μὴ τὸ νοιώσω ! μονολογοῦσε. Καί νὰ μὴ τὸ νοιώσω !...

Τὴν ἡμέρα λοιπὸν τῆς Πρωτοχρονιάς ὁ Τούρκος ἐπῆγε στὸν πρίγκιπα τὰ πῶ ἐκλεκτὰ μανταρινὰ, ποὺ βρισκόνταναν στὸ περιβάλλον, ὄχι δ' ὄμως στὸ μαντῆλο ποῦ τὸ ἔδωσε ὁ Γεώργιος, ἀλλὰ σ' ἕνα κορίνι, τὸ ὁποῖον εἶχε σκεπᾶσει ἀπὸ κάνα μὲ λουλούδια καί μ' ἕναν κτρίβηνα πλοισκενημένο. Τὸ πριγκιπικὸ μαντῆλο τὸ κράτησε ὡς ἐπίσημο !